

Nr 668

Av herr Hamrin, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 85, med förslag till lag om ändring i rättegångsbalken, m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 85, med förslag till lag om ändring i rättegångsbalken, m. m., föreslås bland annat sådan ändring av delgivningsreglerna att delgivning i vissa fall skall kunna ske genom delgivningshandlingens överlämnande i den söktes hemvist.

Enligt förslaget skall delgivning — om den sökte icke anträffas i hemvistet och man ej vet var han finns samt ej heller någon anträffas, till vilken handlingen kan lämnas — i stället ske genom att handlingen lägges i brevlåda eller på annat sätt avlämnas i den söktes hemvist eller ock i slutet kuvert fästes på hans husdörr. Förslaget innebär, som också departementschefen påpekar, ett återupplivande i något ändrad form av det förfarande med s. k. spikning, som förekom i vår rättegångsordning före processreformen.

Mot den sålunda föreslagna lagändringen, som hänför sig till andra stycket i 33 kap. 12 § rättegångsbalken, har lagrådet anfört starka betänkligheter. Dessa betänkligheter är enligt min mening synnerligen välgrundade. Det inskärpes sålunda, att det ålderdomliga spikningsförfarandet måste väcka uppseende bland den söktes grannar och andra som råkar se det med sigill försedda anslaget. Enligt vad erfarenheten visat, drabbar obehaget härvid icke alltid blott den sökte. När en inneboende sökes, tror kanske grannarna, att saken gäller dennes hyresvärd. Från delgivningsmannens sida kan lätt förväxling ske, när i huset bo flera hyresgäster med samma namn osv.

Även om det enligt lagrådets mening icke kan bestridas, att det av rättegångskommittén förordade och nu av Kungl. Maj:t föreslagna delgivnings sättet stundom skulle mera verksamt bidra till att den sökte finge vetskap om delgivningen, är dock så allvarliga olägenheter förknippade med ett spikningsförfarande, att detta icke bör ifrågakomma. Lagrådet förmenar, att i huvudsak samma praktiska resultat kan ernås, om efter förebild av enahanda bestämmelser för surrogatdelgivning även beträffande här ifrågavarande delgivning föreskrevs, att meddelande med posten skall sändas till den sökte under hans vanliga adress. Det synes, som om detta vore en välgrundad uppfattning.

Det förtjänar framhållas, att även en remissinstans — Stockholms rådhusrätt — ställt sig tveksam till en ändring av gällande ordning. Rådhusrätten hävdar sålunda, att vad som anförts mot det forna förfarings sättet att fästa

stämningar m. m. på den söktes husdörr till genomläsning för envar förbi-passerande är tillämpligt också på förfarandet att fästa ett tillslutet kuvert på husdörren. Den skandaliserande effekten torde i vissa fall icke kunna undgås, vartill kommer det obehag ovidkommande personer kan få vidkännas på grund av misstag vid delgivningsförfarandet eller andra oförutsedda omständigheter.

Dessa erinringar äger i hög grad relevans. Över huvud taget kan det mot bakgrunden av nutida humanare rättsuppfattning icke vara riktigt eller rimligt att i lagstiftningen på nytt knyta an till ståndpunkter, som är att anse som representativa för en äldre åskådning.

Med hänvisning till ovanstående hemställes,
att riksdagen måtte besluta att avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 85 i den del, som avser förslag om ändring av delgivningsreglerna, innebärande ett återupplivande av det s. k. spikningsförfarandet.

Stockholm den 16 mars 1960

Yngve Hamrin